

Arrest

nr. 138 413 van 12 februari 2015
in de zaken RvV X / VIII en RvV X /VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn op 3 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 september 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 september 2014 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 27 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CASIER die loco advocaat J. WINDELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 februari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 23 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingentstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 26 juli 2012 (RvV, 26 juli 2012, nr. 85 242).

1.3. op 22 september 2014 trof de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de minister) een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer(1), die verklaart te heten(1): naam: I.(...) C.(...) voornaam: O.(...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 § 3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 29/03/2012, 02/09/2012).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 03/02/2012 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 23/03/2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 29/03/2012) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RvV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 26/07/2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 30/08/2012) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene verklaarde een partner te hebben in België (C.(...) G.(...), (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de stad Maldegem geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

1.4. Tevens op 22 september 2014 trof de gemachtigde van de minister een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: I.(...) C.(...)

voornaam: O.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

wordt inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd, .

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de document en die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een Inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 29/03/2012, 02/09/2012. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd ook door de stad Maldegem geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 Juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Hij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven, Betrokkene verklaarde een partner te hebben in België (C.(...) G.(...), (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld

dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ging thans gepaard met een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). De verzoekende partij vecht beide beslissingen aan en voert in beide zaken (rolnrs. RvV X en RvV Y) een gelijkaardig middel aan.

2.2. Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad (RvS 26 mei 2009, nr. 193 526). De Raad stelt vast dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten.

De zaken met rolnrs. RvV X en RvV Y worden gevoegd.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

3.1. De bestreden beslissing (bijlage 13septies) in de zaak met rolnr. RvV X houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

3.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. In het verzoekschrift tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) voert verzoeker in zijn enig middel onder andere de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt in zijn vierde middelonderdeel het volgende:

“4.4

Bovendien is de genomen maatregel een beslissing tot verwijdering waardoor de richtlijn 2008/115/EU van toepassing is en er bijgevolg moet rekening gehouden worden met hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht, met name art. 41 van het Handvest dat stelt dat verzoeker recht heeft gehoord te worden vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Uit de gebrekkige formele en materiële motivering van verweerster valt immers af te leiden dat verweerster helemaal niet op de hoogte was van de feitelijke elementen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden en hoger reeds uitvoerig werden uiteengezet.

Verweerster gaf ondermeer een foutieve naam van de partner op en deed helemaal geen vermelding van de feitelijke situatie zoals deze thans wordt aangetoond en bewezen.

Meer bepaald het feit dat verzoeker deel uitmaakt van een gezin in de zin van art. 8 EVRM, hij is namelijk de partner van een Belgische vrouw en zij hebben samen een Belgisch kind.

(...)

Het horen van verzoeker had verweerster in kennis gesteld van elementen die ervoor hadden gezorgd dat haar beslissing anders zou zijn, had uitgesteld of had verhinderd. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op de omstandigheden van de zaak, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, samen met een schending van art. 74/13 Vw. en een (mogelijke) schending van art. 8 EVRM staat dan ook vast."

4.2. Verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij stelt dat de jegens hem genomen maatregelen vallen onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EU van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

4.3. Artikel 41 van het Handvest behelst het recht op behoorlijk bestuur en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)"

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie vloeit voort dat het recht om gehoord te worden uit artikel 41 van het Handvest integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging dat een fundamenteel beginsel van Unierecht vormt (HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13, Boudjlida, r.o. 30; HvJ 5 november 2014, nr. C-166/13, Mukarubega, r.o. 42). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest zelf blijkt evenwel dat dit niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie waardoor de aanvrager van een verblijfstitel aan artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest geen recht kan ontleenen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 5 november 2014, nr. C-166/13, Mukarubega, r.o. 44). Het recht om te worden gehoord waarborgt nochtans dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13, Boudjlida, r.o. 36; HvJ 5 november 2014, nr. C-166/13, Mukarubega, r.o. 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13, Boudjlida, r.o. 37; HvJ 5 november 2014, nr. C-166/13, Mukarubega, r.o. 47). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13, Boudjlida, r.o. 39). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13, Boudjlida, r.o. 40).

4.4. In zijn middelonderdeel maakt verzoeker ook melding van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Voormeld wetsartikel bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker beklaagt zich erover dat de gemachtigde van de minister geen kennis leek te hebben van het feit dat hij reeds meer dan twee jaar een gezin vormt met een Belgische vrouw en dat uit deze relatie een kind werd geboren, waardoor de bestreden beslissingen volgens verzoeker een aantasting vormen van zijn recht op gezinsleven.

4.5. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister blijkens het administratief dossier contact heeft gehad met de Dienst Burgerlijke Stand van de gemeente Maldegem omtrent de situatie van verzoeker, maar uit niets blijkt dat de betrokkene zelf werd gehoord. Nochtans concludeert het Hof van Justitie dat, wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij aan de door artikel 5 van Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13, Boudjlida, r.o. 49).

4.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig op dit verdragsartikel te kunnen beroepen dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Verzoeker beweert samen te wonen met mevr. B. M. O. van Belgische nationaliteit. Uit het document *“samenstelling gezin”* dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3) blijkt dat verzoeker sinds 2 juli 2012 op dit adres zou wonen. Verzoeker beweert verder de vader te zijn van het in 2013 geboren kind, hoewel dit kind niet zijn naam draagt.

Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan *in casu* worden aanvaard, waardoor een mogelijk risico op een schending van dit gezinsleven, zoals verzoeker voorhoudt, reëel moet worden geacht.

4.7. Uit wat voorafgaat maakt de Raad op dat betrokkene ter vrijwaring van zijn rechten van verdediging gehoord had moeten worden gehoord omtrent het bestaan van een eventueel beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarmee de gemachtigde van de minister in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening had moeten houden.

4.8. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker:

“Verzoeker stelt dat hij gedurende 2 jaar feitelijk samenwoont met een vrouw van Belgische nationaliteit, met haar 2 kinderen en hun gemeenschappelijke kind.

Volgens hem werd er geen rekening gehouden met het belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 74/13 Vreemdelingenwet geen verplichting tot uitdrukkelijke motivering inhoudt.

Verzoeker had verklaard een relatie te hebben met mevr. C.(...) G.(...). Die informatie werd ook opgenomen in de bijlage 13septies.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij een relatie heeft met een andere vrouw M.(...) B.(...), waarmee hij al 2 jaar feitelijk samenwoont en dat zij één kind hebben.

Verzoeker heeft nooit melding gemaakt van de naam M.(...) B.(...), noch van het feit dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM wordt de terugkeer naar het land van herkomst, om daar een aanvraag tot machtiging in te dienen niet als disproportioneel beschouwd ten aanzien van het gezinsleven.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance“-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Verzoeker heeft geweigerd om gevolg te geven aan 2 vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij verblijft illegaal in het Rijk en uit het illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput.

Verzoeker stelt dat hij diende te worden gehoord.

“Zoals de verzoekster zelf aangeeft, legt artikel 41 van het Handvest van de grondrechten normen op die dienen te worden gerespecteerd “door de instellingen, organen en instanties van de Unie”. In zoverre de verzoekster voorts betoogt dat de hoorplicht zoals opgenomen in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, ook moet worden beschouwd als een algemeen rechtsbeginsel, stelt de Raad vast dat de verzoekster niet aantoonde dat dit algemeen rechtsbeginsel dan onverkort geldt.

In dit verband moet worden geduoid dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, dat volgens de verzoekster een veruitwendiging is van dit algemeen rechtsbeginsel, ook uitdrukkelijk is voorzien dat de hoorplicht enkel van toepassing is indien jegens een rechtsonderhorige een nadelige individuele maatregel wordt genomen. De verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat de vaststelling van haar illegaal verblijf en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een voor haar nadelige maatregel is. Deze beslissing heeft immers niet tot gevolg dat de verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen” (RVV 180.080 van 30 januari 2014).

“Waar de verzoekers de schending aanvoeren van het hoorrecht zoals bepaald in het artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers zich beperken tot een algemene verwijzing naar artikel 41 van het Handvest zonder te concretiseren welke specifieke omstandigheden ze dan wel zouden hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name de ontvankelijk verklaring van de aanvraag. Verzoekers beperken zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.”(RVV nr. 117.451 van 23 januari 2014).

Het hoorrecht houdt niet in dat verwerende partij een verhoor moet organiseren, maar dat verzoeker nuttig kan opkomen voor zijn belangen.

Verzoeker heeft geen informatie meegedeeld aan de verwerende partij betreffende zijn gezinsleven, terwijl hij sinds 2012 feitelijk samenwoonde met zijn partner.

Hij heeft evenmin meegedeeld aan verwerende partij dat zijn partner zwanger was of dat zij ondertussen een kind hebben.

“Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...)

Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM temeer niet in een verwijderingsmaatregel werd voorzien. (R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004)(R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007).

Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (RVV 9 februari 2010, nr. 38 367).

“Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is niet absoluut en artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten". (RvV 27 november 2009, nr. 34 993) zie ook: (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001

"De toepassing van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend." (RvV 9 maart 2010, nr. 39 919) zie ook: (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze de ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn.

De bijlage 13septies is redelijk aangezien verzoeker illegaal in het Rijk verblijft en geen gevolg heeft gegeven aan 2 vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het middel is ongegrond."

4.9. De Raad stelt vast dat de verwerende partij op geen enkele manier aantoonde dat verzoeker wel degelijk zou zijn gehoord nopens zijn gezinsleven vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen. Het feit dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen weliswaar naar een verklaring van verzoeker betreffende zijn partner C. G., waarvan ook in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt. Uit het administratief dossier kan echter niet worden opgemaakt welke 'verklaring' van verzoeker hiermee zou worden bedoeld. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat verzoeker in 2007 in Lagos een visumaanvraag indiende op grond van gezinshereniging met zijn (toenmalige) Belgische echtgenote die werd geweigerd omdat het buitenlandse huwelijk door de Belgische overheid niet kon worden erkend. Er is geen enkel element dat toelaat te besluiten dat verzoeker op heden nog contact zou hebben met mevrouw C. G. waardoor de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende het recht op gezinsleven weinig actualiteitswaarde lijken te vertonen.

Met betrekking tot het recht om gehoord te worden oppert de verwerende partij dat verzoeker zich zou beperken tot het vermelden van artikel 41 van het Handvest zonder te concretiseren welke specifieke omstandigheden hij dan wel zouden hebben aangevoerd, terwijl het overduidelijk is dat verzoeker het actuele gezinsleven met zijn Belgische partner en zijn beweerd vaderschap van een Belgisch kind, zoals gestaafd door de bijlagen bij het verzoekschrift, wenste aan te voeren.

De verwerende partij verwijt verzoeker dat hij nooit melding had gemaakt van zijn huidige partner. Ter terechtzitting wijst de raadsman van de verwerende partij erop dat er ook op verzoeker een zorgvuldigheidsplicht rust. De Raad merkt echter op dat bezwaarlijk aan verzoeker kan worden verweten dat hij geen melding maakte van zijn partner wanneer hij naar aanleiding van de jegens hem getroffen verwijderingsmaatregelen nooit in de gelegenheid werd gesteld zijn opmerkingen kenbaar te maken.

4.10. De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) houdt een schending in van het recht om gehoord te worden zoals geïnterpreteerd door de rechtspraak van het Hof van Justitie, en dit in het licht van een risico op een inbreuk op het recht op gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.11. Deze vaststelling geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

4.12. Aangezien de beslissing tot verwijdering, zoals bedoeld in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, middels een vernietiging uit het rechtsverkeer is verdwenen, komt het passend over de beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13septies), waarmee deze verwijderingsbeslissing gepaard ging, mede te vernietigen. Een inreisverbod is immers uit zijn aard verbonden met een beslissing tot verwijdering.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessoria van de beroepen tot nietigverklaring, zijn zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 september 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 september 2014 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 4

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN